

Arrest

nr. 72 381 van 21 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 12 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Bengaal afkomstig uit Ikrashi te Dohar in Dhaka District in Bangladesh. Sinds 2007 ongeveer had u een relatie met een meisje uit uw buurt, genaamd (T.). Haar vader was de lokale Chairman voor Awami League in uw regio (Raipara Union). Deze relatie werd geheim gehouden voor de familie van (T.). In mei 2010 kreeg u telefoon van (T.). Ze vertelde u dat haar vader haar zou uithuwelijken aan een neef en dat ze enkele dagen later al zou moeten trouwen. Ze wou dit niet en vroeg aan u om met haar te trouwen, zodat het daarna onmogelijk zou zijn om uitgetrouwde te worden. U was niet meteen enthousiast, maar omdat (T.) dreigde zelfmoord te plegen en u daarvan de schuld te geven in haar dagboek stemde u in. Op 15 mei 2010 trokken jullie samen naar Dhaka, waar jullie officieel huwden. Wanneer (T.) terug thuis kwam moest ze zich verantwoorden waarom ze

weg was geweest en toen heeft ze alles opgebiecht aan haar vader. Vanaf dat moment werd u bedreigd door de vader van (T.) en haar familie. De vader van (T.) diende twee valse klachten in tegen u: één wegens het mishandelen van vrouwen en één moordzaak. Ten gevolge van deze zaken is de politie op zoek naar u. Op 16 mei 2010 verliet u uw dorp. Eerst verbleef u drie dagen bij uw zus in Dhaka, daarna ging ik naar een oom in Noakhali voor vijftien tot twintig dagen en tenslotte trok u naar een andere oom in Chittagong, waar u opnieuw vijftien tot twintig dagen verbleef. Daarna verliet u Bangladesh met een boot. Onderweg moest u twee keer overstappen op een andere boot. Wanneer u aankwam in België vroeg u asiel aan.

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielaanspraak.

B. Motivering

Het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) hecht geen geloof aan uw verklaring dat er twee valse rechtzaken tegen u lopen in Bangladesh. U hebt geen enkele kennis over deze rechtzaken. U weet niet sinds wanneer deze rechtzaken tegen u lopen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6), u weet niet bij welke rechtbank deze rechtzaken lopen, u weet niet in welke fase deze rechtzaken zich bevinden, u weet niet of de zaak nog lopende is, u weet niet of er een officieel arrestatiebevel tegen u loopt en u weet niets over recente ontwikkelingen in deze rechtzaken (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Het is merkwaardig dat u geen enkele kennis hebt over de zaak waarvoor u Bangladesh ontvlucht bent, zeker gezien u nog contact had met uw neef in Bangladesh toen u al in België was (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). U verklaart dat u geen kennis hebt over uw zaak omdat u recent geen contact meer had met uw familie in Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Dit is weinig geloofwaardig. Ten eerste, geeft u een vage en stereotype verklaring wanneer u gevraagd wordt wanneer om u geen contact met hebt met het thuisfront. U verklaart dat u het nummer van uw neef had, maar dat dat plots niet meer werkte (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). U geeft dezelfde uitleg wanneer u gevraagd wordt of u nog contact hebt met uw vrouw (T.) (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Het is merkwaardig dat u voor beide personen dezelfde uitleg geeft. Bovendien heeft uw familie uw nummer (gezien u in contact stond met uw neef). Het is dus bevreemdend dat zij nooit geen contact meer zouden hebben opgenomen met u. Ten tweede, verbleef u nadat de rechtzaken tegen u werden opgestart, u verbleef toen bij uw zus (zie gehoorverslag CGVS, p. 7), nog een kleine twee maanden in Bangladesh. U had zich in die periode toch op z'n minst kunnen informeren over bij welke rechtbank de rechtzaken lopen of over of er al dan niet een arrestatiebevel tegen u is uitgevaardigd. U deed dit niet (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Dit is weinig geloofwaardig en ondermijnt bovendien uw vrees. Ten derde, wordt u op een tegenstrijdigheid betrapt, wanneer u erop gewezen wordt dat u uw familie toch kon proberen te contacteren via de familie van uw Bengaalse vrienden in België. U verklaart dat een vriend van uw huisgenoot langs ging bij uw familie om een telefoonnummer te vragen, maar dat dit niet gelukt was omdat uw familie niet meer woonde waar ze vroeger woonde (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Dit is tegenstrijdig met een eerdere verklaring waarin u stelt dat u niet weet of uw ouders nog op dezelfde plaats wonen (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Wanneer u daarmee geconfronteerd kan u enkel stellen dat u toch niet zeker weet of ze er nog wonen omdat u die vriend niet helemaal gelooft (zie gehoorverslag CGVS, p. 11-12). Ten vierde, kan om het even welke derde informatie inwinnen over uw zaak bij de rechtbank, daarvoor hebt u niet uw familie nodig. U had ook informatie kunnen proberen te bekomen via de vrienden van uw huisgenoten of een advocaat vanop afstand proberen te contacteren, maar dit hebt u niet gedaan. U verklaart dat u op dit moment geen onderdak hebt en dat u daarom niet aan informatie kon geraken (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Samengevat weet u het CGVS niet te overtuigen dat u gezocht wordt in Bangladesh omwille van twee valse rechtzaken. U legt geen enkel document voor om het tegendeel te bewijzen. De hierboven opgesomde argumenten weerleggen uw stelling dat het onmogelijk was voor u om uw asielaanspraak te documenteren (zie gehoorverslag CGVS, p. 11).

U hebt in Bangladesh nooit bescherming of hulp gezocht tegen uw belagers. U hebt ook nooit geprobeerd om uw onschuld te bewijzen in de rechtzaken die tegen u lopen. Dit ondermijnt uw vrees en trekt net als de argumenten van hierboven de geloofwaardigheid van uw aanspraak in vraag. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt verklaart u dat u geen stappen ondernam omdat uw vader zei dat de vader van (T.) machtig was en dat u niets kon doen (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Dit is weinig geloofwaardig, gezien de vader van (T.) slechts op lokaal niveau politiek actief was. Dit is geen reden waarom iemand geen klacht zou kunnen indienen bij de rechtbank of waarom iemand geen advocaat in dienst zou kunnen nemen om zich te informeren en te verdedigen. U kan hierover enkel zeggen dat uw vader en uw oom u adviseerden het land zo snel mogelijk te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 11).

Bijgevolg kan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat de vader van (T.) klachten tegen u heeft ingediend of dat u vervolgd zou worden door de familie van (T.). Wat er ook van zij, u verklaart noch in Noakhali noch in Chittagong problemen nadat u uw dorp verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Dit wijst erop dat u een vluchtalternatief hebt in Bangladesh waar u veilig bent. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt kan u enkel zeggen dat u daar niet lang bleef en dat uw vader dacht dat u daar ook problemen zou krijgen indien u daar langer zou blijven (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). U hebt

Noakhali en Chittagong niet uit eigen beweging verlaten. U bent twee keer vertrokken omdat respectievelijk uw oom en uw moeder vonden dat u moest vertrekken omdat u misschien ook daar niet veilig zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Het feit dat uzelf geen problemen hebt ervaren in Noakhali en in Chittagong en dat u niet op eigen initiatief vertrokken bent ondervrijnt uw vrees binnen dit intern vluchtalternatief.

U hebt het CGVS op geen enkele manier te weten overtuigen van uw bewering dat u wordt gezocht in Bangladesh. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan. Tot slot legt u geen enkel document voor dat uw identiteit kan aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aan dat de motivering van de bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn profiel en de plaatselijke context in zijn land van herkomst. Nergens wordt verwezen naar zijn bescheiden opleiding of het feit dat hij daarna in de winkel van zijn vader hielp in het plaatselijke dorp. Hij spreekt enkel Bengali en was afhankelijk van familie en omgeving.

Verzoeker wijst erop dat hij reeds bij de DVZ spontaan een uitgebreid en gedetailleerd relaas gaf over zijn relatie met T. Hij bevestigde dit integraal op het gehoor "bij DVZ" en kon de feiten verder toelichten. Het Commissariaat-generaal kon geen tegenstrijdigheden opwerpen omtrent de feitelijke elementen. Deze zijn voorts in overeenstemming met de algemene socio-culturele achtergrond in zijn land.

De motivering zoekt haar argumenten op een hoger niveau dat verzoekers capaciteiten overstijgt en geen rekening houdt met de situatie. Zo werd hij ondervraagd over juridische procedures hoewel hij daarmee nooit eerder in zijn leven werd geconfronteerd en de drempel voor hem en zijn familie te hoog was om zich op dat niveau te manifesteren. Verzoekers schoonvader had een belangrijke politieke functie en was invloedrijk, zodat verzoeker en zijn familie het niet konden wagen zich met hem te meten in een juridische procedure. Het gerechtelijk systeem in Bangladesh blinkt uit door corruptie, wat overal wordt onderstreept in objectieve rapporten (zie ook www.humanrightswatch.org). De beslissing gaat uit van een normaal functionerend rechtssysteem maar het systeem in Bangladesh zal nooit toelaten dat verzoeker, die geen invloed, politieke steun of financiële middelen heeft, zich kan verdedigen.

Verzoeker heeft ook laten opmerken dat zijn reis en reisweg hem hebben gedestabiliseerd, te meer daar hij nadien in België op straat terecht kwam en bleef. Hij was bezig met overleven en zijn actuele situatie in België. Vanuit dit standpunt is het onrealistisch om te verwachten dat hij zijn zaken zou laten opvolgen in Bangladesh. Ook de suggestie om in Bangladesh een advocaat onder de arm te nemen is onrealistisch omdat hij alle contact verloren is en geen financiële middelen heeft.

Het voorleggen van documenten is geen voorwaarde om erkend te worden en heeft trouwens meer waarde bij geloofwaardige verklaringen, zodat de waarde ervan in een asielprocedure niet moet worden overschat. Verzoeker geeft in het verzoekschrift aan dat hij zal trachten te kijken wat zijn familie nog kan doen en dat hij, mocht hij nog stukken ontvangen, deze prompt zal overmaken aan de Raad.

Hij vraagt in elk geval de Raad om zijn verklaringen en alle andere elementen van het dossier terug te willen onderzoeken en hem alsnog als vluchteling te willen erkennen.

2.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Verzoeker brengt, ondanks dat hij verklaarde dat hij in Bangladesh over een geboorteakte en een identiteitskaart beschikte (administratief dossier, stuk 10, verklaring, nr.21), geen begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden identiteit, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker brengt evenmin enig begin van bewijs bij ter ondersteuning van het door hem aangevoerde asielaanvraag. Zo brengt hij niet het minste begin van bewijs bij omtrent zijn wettelijk huwelijk met T., en dit ondanks zijn verklaring dat hij hiervan de officiële documenten had (administratief dossier, stuk 4, p.6; stuk 10, verklaring, nr.15). Verder toont hij niet aan dat zijn echtgenote daadwerkelijk de dochter zou zijn van een lokale machthebber in zijn regio. Evenmin brengt hij ook maar enig begin van bewijs bij aangaande de twee rechtszaken die tegen hem zouden lopen in Bangladesh.

Daarenboven blijkt uit verzoekers verklaringen, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, dat hij in het geheel niets wist te vertellen over de rechtszaken die tegen hem zouden lopen. Zo kon hij niet aangeven sedert wanneer deze rechtszaken tegen hem lopen. Evenmin wist hij bij welke rechtbank deze zaken lopen. Verzoeker wist ook niet in welke fase deze rechtszaken zich zouden bevinden, noch of deze zaken al dan niet nog lopende zijn. Voorts wist hij niet of er een officieel arrestatiebevel tegen hem loopt. Ook over recente ontwikkelingen in de rechtszaken tegen hem bleek verzoeker niets te weten. Verweerder dient in dit kader te worden bijgetreden waar deze opmerkt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade op zich niet kan volstaan om te besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Het louter aanhalen van het feit dat er twee onterechte rechtszaken tegen hem zouden lopen, zonder ter zake ook maar enige toelichting te kunnen verstrekken, volstaat dan ook niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Verzoekers verklaringen kunnen geenszins zijn totale gebrek aan kennis inzake de twee lopende rechtszaken vergoelijken. Nog daargelaten dat ook van een laaggeschoold persoon kan worden verwacht dat deze minstens enige toelichting kan verschaffen inzake de kernelementen van zijn relaas, vindt verzoekers bewering omtrent zijn bescheiden opleiding geen steun in het dossier. Hij verklaarde immers dat hij naar school ging tot de negende klas, hetzij het middelbaar onderwijs, alsmede dat hij zijn studies beëindigde in 2007, wanneer hij ongeveer achttien jaar was (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst, p.1). Dat verzoeker nooit eerder werd geconfronteerd met juridische procedures doet geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij, wanneer hij in persoon zou worden geconfronteerd met twee onterechte rechtszaken, zich hierover zou informeren.

Voorts herhaalt verzoeker zijn verklaringen van bij het CGVS dat hij alle contact verloren is en verwijst hij opnieuw naar de materiële en financiële belemmeringen die hem zouden hebben verhindert in België contact op te nemen met zijn land van herkomst. In dit kader dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker, alvorens het land te verlaten, nog ongeveer twee maanden in Bangladesh verbleef. In deze periode had hij zich minstens kunnen informeren sedert wanneer de rechtszaken tegen hem zouden lopen, bij welke rechtbank deze lopen en of er tegen hem al dan niet een arrestatiebevel

zou zijn uitgevaardigd, hetgeen hij heeft nagelaten te doen. Dat hij zich omtrent de voormelde essentiële zaken niet eens zou hebben geïnformeerd alvorens het land te verlaten is niet geloofwaardig en ondermijnt zijn vrees.

Verder wordt in de bestreden beslissing op omstandige wijze gemotiveerd waarom verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in de onmogelijkheid zou zijn om contact op te nemen met zijn thuisland. Meer bepaald wordt vastgesteld dat verzoeker (i) nog contact had met zijn neef in Bangladesh toen hij al in België was zodat het merkwaardig is dat hij geen enkele kennis had over zijn zaken; (ii) een vage en stereotiepe verklaring gaf wanneer hem werd gevraagd waarom hij geen contact meer had met het thuisfront en het opmerkelijk is dat hij in dit kader dezelfde uitleg gaf voor het gebrek aan contact met zijn neef en het gebrek aan contact met zijn vrouw daar waar hij aangaf dat hun oude nummer plots niet meer werkte; (iii) zijn familie bovendien zijn nummer heeft zodat het bevreemdend is dat zij geen contact meer zouden hebben opgenomen met verzoeker; (iv) op een tegenstrijdigheid werd betrappt wanneer erop werd gewezen dat hij zijn familie toch kon proberen te contacteren via de familie van zijn Bengaalse vrienden in België; (v) ook had kunnen proberen via derden, via de vrienden van zijn huisgenoten of door van op afstand een advocaat te contacteren, informatie in te winnen over zijn zaken bij de rechtbank hetgeen hij niet heeft gedaan; (vi) om dezelfde redenen niet aantoonde dat het voor hem onmogelijk was zijn relaas te staven met documenten. De vaststellingen die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker legt bovendien tot op heden geen documenten neer ter staving van zijn beweerde relaas, geeft evenmin bijkomende toelichting inzake de rechtszaken tegen hem en toont niet aan dat hij, na het ontvangen van de negatieve beslissing van de commissaris-generaal, ook maar enige poging zou hebben ondernomen teneinde alsnog contact op te nemen met zijn land van herkomst of om, via zijn familie, via derden of door – eventueel via zijn advocaat of Bengaalse kennissen in België – een advocaat in Bangladesh te contacteren, documenten te bekomen of meer te weten te komen over de rechtszaken tegen hem of aangaande zijn problemen. Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die stelt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren en bescherming te behoeven, ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen om zijn relaas te staven en zich te informeren aangaande de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van desinteresse voor zijn voorgehouden problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoeker voert geen specifieke argumentatie inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de *sub* 2.2.4. gedane vaststellingen omtrent zijn asielaanvraag, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS